

Zvedám palec a přitom si ani neuvědomuji, že jsem na začátku svého nejneuvěřitelnějšího zážitku na cestách stopem. Už je skoro úplná tma, kamarádi se odpíchli už dávno přede mnou a já tu zůstal na výpadovce poslední. Jestli přijedu na smluvené místo pozdě, čeká mně sólo štreka neznámým lesem a to nebude žádná lahůdka. Proto cvičím palcem na přijíždějící auto co nejzuřivěji a málem v pokleku, aby viděl můj palec ve světlech.

Prudce brzdí, ještě drobet předjede a sotva stačím v červeném světle vyluštit značku GB, už na mne řidič volá z pravého okénka a mává rukou. Nerozumím tomu, co volá, ale protože spěchám, беру vše a ze zvyku se deru dovnitř z pravé strany - a řidiči rovnou do klína!

Vždyť je to anglický vozidlo, vole, nadávám si, volant tudíž vpravo a ty musíš na levou stranu! Obcházím vrtníci držku motoru a soukám se na nezvyklé levé sedadlo. Svírám tornu mezi nohama a snažím se porozumět, co mi řidič říká. Na něco se ptá, říká pořád „Tejbour?, Tejbour?“, tak kývnu hlavou, naznačím dopředu a řeknu taky „Tejbour“.

„Ou yes,“ kvituje moje první anglické slovíčko řidič, sympatický vychrtlý typ cowboje, řadí a vyrážíme vpřed k cíli, zvanému Tejbour.

Tady se slituji nad ubohým čtenářem a prozradím mu, co snad už každý tuší, že totiž „Tejbour“ znamená v libé češtině staroslavné jméno města Tábor a že jsem se jen tak odpíchl na výpadové silnici až skoro k cíli své cesty.

Chvilí mlčíme, horečně si vzpomínám na nějaká slovíčka, ale jako naschvál se mi vybavují jen slovíčka německá a francouzská, anglické žádná. Nakonec, aby řeč nestála, se mi podaří sestrojít nejspíš větu: „Ich traveling in nátura - Já cestuji do přírody“. Řidič nic, asi tomuhle mezinárodnímu pokusu nerozumí. Napadá mi jen anglický název písničky „Já jsem vandrák a karbaník“, to ale neřeknu, aby se nelekl.

Ticho je až nepříjemné, a tak to zkusím alespoň neutrálně: „Good bye, Prag!“

Konečně mi snad řidič porozuměl, usmívá se a pokyvuje hlavou. Potěšen plácnu nazdařbůh „Aj

em mjuziker.“ To má na řidiče - Angličana nečekaný účinek. Rozzáří se a vychrlí ze sebe záplavu nádherné angličtiny, z které pochytím jen tolik, že on je také muzikantem a lidi držte se - až z Austrálie!

Celý náš další rozhovor vypadá tak, že já řeknu nějaké slovo, co si vzpomenu z hudby, a on já sá a mluví a mluví a vždycky skončí slovem, kterému rozumím - Dvoržak.

Tak jsme probrali presto, lento, adagio, cantabile, sol major, Bach, Armstrong, Gershwin a jiné taje, jména a zvláštnosti světa hudby.

Jeho nadšení se ještě vystupňuje, když řeknu „contrabas“, název nástroje, který právě studuji na konzervatoři.

„Oh yes, double-bass!“ opravuje můj špatný výraz a horlivě ukazuje někam dozadu do džípu, kde se ve tmě nezřetelně rýsuje něco, co vypadá jako zabalená mrtvola. Ten tvar důvěrně znám, vždyť to denně nosím, lidi, podržte mě, on má s sebou basu!

Najednou se snaží mluvit řidič co nejpomaleji, snad abych mu co nejvíc rozumně. Rozumím sice jen slovům „grandfather, Czech, koncert, orkestr. Melbourne, Sydney, London, weekend, Czechoslovak, Tejbour, kempink a Wien, to mi však stačí, abych si pomalu zesumíroval: Je Australan, jeho dědeček byl Čech, je se zájezdem orchestru v Londýně, momentálně je na víkendu v Československu, a v Táboře má v kempinku s někým sraz, pak pokračuje do Vídně. To jsou věci! Australan, a basista, a ještě s českým rodokmenem! Zaskočen tolika informacemi kývám, že rozumím. Abych dal najevo, že jsem jeho štymkolega, říkám mu:

„Maj týčr is mistr Pošta - mým učitelem je mistr Pošta.“

Jakpak by ho neznal! Znamého českého kontrabasistu, primáriuse skupiny kontrabasů v České filharmonii!

Mává rukama, až pouští volant:

„Yes, Pošta, good Pošta, excelent Pošta!“ svou chválu doplňuje delším vodopádem pro mne nesrozumitelných vět.

Řeknu mu lento, což znamená pro všecinky muzikanty na světě pomalu a tak to opakuje o poznání pomaleji.

Aha! Říká, že má jakýsi koncert pro kontrabas od Händela, nahraný na kazetě právě s Poštou, a jestli to znám. Abych se neblamoval, řeknu raději, že ne, nou. Ale Australan se rozhoří, až křičí, jak to, že to neznám, já - basista, tak znamenitý koncert! Na důkaz svého rozhorlení zastavuje a vystupuje z auta.

Mám velice nepříjemný pocit, že mne za mou neznalost zbije, a možná i vyhodí, přesto však nesu mužně svůj úděl a vystupuji z auta.

Ale místo očekávaného úderu mezi oči Australan vytahuje z džípu basu, vybaluje, povytáhne bodec, vyndává a natahuje smyčec, letmo přeladí, vše v bleskovém tempu a beze slov.

A pak už hraje - nic mu nevádí protijedoucí auta, hraje Handlovo AIR někam za příkop u silnice, do širých českých polí, hraje mně a sobě a neví o světě. Hraje pěkně, to oceňuji, a lituji, že to skončí, že to zabalí, odjede kamsi do Tábora a do Vídně a potom zpátky ke svým klokanům a do sydneyjské velkoměstské buše, kam se asi nikdy na vandr nedostanu, ledaže bych stopl letadlo. Nebe jiskří hvězdami, vzduch voní teplou letní nocí, a už skončil, povolil smyčec, zabalil basu, uložil do džípu a už zase sedí za volantem, jako by se nic nestalo. Já pořád ještě stojím na silnici, šokován tím zážitkem a krásou hudby a jediné jeho volání „kaman“ mě vrátí do reálu, vracím se sednout si vedle něho, frajera australského, co si klidně zahraje v deset večer na silnici Praha-Tábor koncertíček jakoby nic.

Dál už jsme toho moc nenamluvili, úplně mě odrovnal, u odbočky na Pelhřimov mu naznačuji, že budu vystupovat. Když se loučíme, ještě na mne zavolá:

Silniční hudba

Napsal uživatel Jan Jedlička - Plivník
Pátek, 12 Říjen 2012 01:52

„Good bye, give my greetings to Mister Pošta!“- pozdravuj Poštu! -zmizel směrem na Tábor - Tejbour, snad všichni jednou dorazíme do svého Tejboru, ale já dnes už určitě ne. Stojím na silnici a přemejšlím, jestli se nemám taky dát najmout k Silniční Hudbě.

Protože ať mi nikdo netvrdí, že to nebylo na mě narafičený! Ten Australan byl určitě členem Silniční Hudby, co jezdí v džípech po světě a hraje stopujícím vosamělejv vandrákům. _____

Jan Jedlička - Plivník